

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve věci samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou

žalobce: **O. K.**,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2021 č. j. OAM-68/LE-VL12-VL18-PS-2021, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 9. 2021.
2. Žalobce namítal, že v posuzované věci žalovaný nebral jakýkoliv zřetel na jeho rodinu a bez jakéhokoliv individuálního zkoumání situace rozhodl o jeho zajištění s obecnou argumentací, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky má manželku a syna, což žalovaný nezohlednil, stejně tak ani nedbal nejlepšího zájmu dítěte. V této souvislosti pak žalobce odkázal na článek 8 EÚLP, dále na článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a článek 7 odst. 1 téže úmluvy. Další výhrady žalobce se týkaly délky zajištění a závěru o nemožnosti uložit zvláštní opatření. Vyslovil názor, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu. Učinil-li žalovaný závěr, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, namítal žalobce, že v rozhodnutí není uvedeno, čím přesně by byl ovšem tento průběh narušen, zvláště pokud by byl společně s rodinou na konkrétní adrese. Poukázal také na to, že v České republice nepáchal žádnou trestnou činnost a provinil se pouze tím, že na území ČR pobýval nějakou dobu nelegálně. Kvůli tomu jej ovšem nelze hodnotit jako osobu, která nerespektuje právní řád, neboť společenská škodlivost takového jednání je velmi nízká a nebyl nikterak narušen veřejný pořádek ani nebyly ohroženy jakékoliv individuální či společenské zájmy. Žalobce poukázal také na to, že žalovaný na jednu stranu jako jediný argument v celém rozhodnutí uvádí, že žádost podal naprosto účelově, a proto musí být zajištěn, na druhou stranu v závěru říká opak, to je, že nebude uplatňovat § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Zdůraznil, že se jako cizinec nevyzná v problematice azylového práva. Je naprosto logické, že byl-li poučen v zařízení pro zajištění cizinců o možnosti podat žádost ve věci mezinárodní ochrany, proto takovouto žádost podal. Do té doby o této možnosti nevěděl. Policejnímu orgánu ihned uvedl, že se obává návratu kvůli mafii, proto ani předtím nevycestoval. Nadto neexistuje ani jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv. Nemůže být v podstatě trestán za to, že žádost podal „opožděně“, ačkoliv žádný právní předpis nestanovuje konkrétní dobu, kdy má být žádost o mezinárodní ochranu podána. Co se týká délky zajištění, která byla stanovena do 17. 9. 2021, je nepřiměřená. Znamenalo by to, že na několik měsíců by mu byl znemožněn kontakt s rodinou, což nelze považovat za přiměřenou délku zajištění. Ani okolnost, že není v České republice nikde hlášen k pobytu, nevylučuje, že správní orgán nemůže přistoupit k uložení zvláštního opatření. Uvedl, že závěr žalovaného, že nemá žádné hlášené místo k pobytu, nedává navíc žádný smysl. Je cizincem, který se zde vyskytuje nelegálně. Tato ilegalita způsobuje, že nemá nahlášenou žádnou adresu. Pokud by totiž cizinec šel například na cizineckou policii anebo ministerstvo vnitra ohlásit svoji adresu, bylo by s tímto cizincem ihned zahájeno řízení o správním vyhoštění a fakticky by mu nahlášení nového místa pobytu ani nebylo umožněno. Je tak zcela logické, že z objektivních důvodů nemůže nikdy vyhovět v nelegálním postavení požadavku žalovaného, aby měl nahlášenou adresu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Popsal důvody, pro které rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e)

zákona o azylu, odkázal rovněž na relevantní judikaturu a odkázal na obsah správního spisu.

4. Krajský soud o žalobě rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 1. 6. 2021, č. j. KRPU-93652-23/ČJ-2021-040022, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, a to za účelem realizace správního vyhoštění, z důvodu, že bylo zjištěno, že rozhodnutím OCP Praha, vydaným 20. 12. 2019 pod č. j. KRPA-110994-21/ČJ-2019-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území státu Evropské unie, zakázán pobyt na dobu 18 měsíců a stanovena lhůta k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí po zamítnutí odvolání nabylo právní moci dne 2. 7. 2020 a vykonatelné bylo od 2. 7. 2020 do 14. 3. 2022. Žalobce však nesplnil svou povinnost vycestovat z území a nadále nepřetržitě setrval na území České republiky. Správní orgán uzavřel, že z dosavadního jednání vyplynulo důvodné podezření, že se dopustil přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. V průběhu správního řízení byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny do České republiky vycestoval z důvodu, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí ze strany jisté mafie, ale podrobnosti odmítá říci, aby neohrozil svou rodinu. Potvrdil, že věděl, že na území schengenského prostoru může pobývat v rámci biometrického pasu pouze 3 měsíce. Tvrdil, že z území ČR nevycestoval proto, že by se na Ukrajině vystavil nebezpečí ohrožení života. Tvrdil rovněž, že nevěděl, že odvolací řízení, v němž jej zastupoval advokát, je již ukončeno. Pokud by o tom informace měl, tedy, že je zde nelegálně, tak by vycestoval. Sdělil, že v České republice nemá žádné příbuzné ani známé kromě manželky a nezletilého syna, kteří za ním přicestovali v říjnu roku 2020. Do vlasti nechce vycestovat, neboť mu tam hrozí nebezpečí ohrožení zdraví nebo i života.
7. Dne 2. 6. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 6. 2021 č. j. OAM-68/LE-VL12-VL18-PS-2021 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 9. 2021.
9. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se podrobně zabýval všemi relevantními skutečnostmi, ke kterým při svém rozhodování přihlédl. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění

k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění a nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Z jednání žalobce nelze v žádném případě dovozovat jeho snahu o spolupráci se správními orgány, natož snahu o řádnou realizaci jeho vycestování. Naopak je zřejmé, že žalobce své povinnosti ignoroval. Hlavním důvodem, pro který žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. S hodnocením žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Závěry žalovaného jsou v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky č. j. 6 Azs 351/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24).

10. K žalobní námitce, že v napadeném rozhodnutí nebylo dostatečně zkoumáno a zohledněno, že má na území České republiky manželku a syna, a že tedy nebyl brán jakýkoliv zřetel na jeho rodinu a nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 252/2017-89, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že skutečnost, že cizinec má v České republice rodinné příslušníky, sama o sobě neznámá, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů. Není povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 326/2017-30). V posuzované věci žalobce uvedl, že manželka a nezletilý syn za ním přicestovali v měsíci říjnu roku 2020. Žádné jiné příbuzné ani známé v České republice nemá. Z výše uvedeného je zřejmé, že vazby žalobce na území České republiky nejsou takové intenzity, že by jeho zajištění představovalo protiprávní zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nelze tedy pominout, že manželka žalobce a jeho syn jsou státními občany Ukrajiny, jak žalobce sám uvedl v rámci údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti, kteréžto listiny jsou součástí správního spisu, a za žalobcem přicestovali do České republiky v době, kdy již bylo vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění (vykonatelnost nastala dne 2. 7. 2020). V projednávaném případě byl žalobce omezen na osobní svobodě na dobu 110 dnů, přičemž maximální zákonná lhůta pro omezení osobní svobody je 120 dnů. Stanovenou dobu 110 dnů jistě nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života žalobce. Nadto samotné zajištění neznámá úplnou ztrátu možnosti kontaktu s rodinnými příslušníky. V rozsudku č. j. 5 Azs 16/2015-32 Nejvyšší správní soud uvedl, že „zajištění představuje omezení osobní svobody, a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince (stěžovatele). Zajištění ovšem neznámá ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, když podle článku 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že

správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 24/2013-42). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto okolnostem, jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí na straně 4 až 5, dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 110 dnů. Tato doba odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Krajský soud dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo zneužil meze správního uvážení. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil dostatečně a v souladu s požadavky, které na jeho rozhodování klade § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavku § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 1. 7. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně